

Icke heller jag är i tillfälle att till förenämnde frågas lösning förete nödiga handlingar, hvilket för öfrigt för enskild man säkerligen skulle vara förenadt med stora svårigheter; men då jag anser, i likhet med förutnämnde motionär och Utskott, att dessa afgifter, såsom föräldrade, onödiga och orättvisa, böra afskaffas, får jag härmed, instämmande för öfrigt i de skäl ofvannämnde motionär åberopat, vördsamt föreslå:

att Riksdagen beslutar hos Kongl. Maj:t i underdånig skrifvelse anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utreda förhållandet och till nästa Riksdag låta utarbета förslag, innefattande huru och på hvad sätt dessa afgifter tillkommit, som ock i hvad mån desamma, utan Statsverkets särskilda betungande och ingrepp i enskildes rättigheter, kunna afskaffas.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 Januari 1870.

Anders Persson,
från Malmöhus län.

N:o 46.

*Af Herr A. Bäckström: Om ändring af hvad 9 § Bevillningsfö-
ordningen stadgar rörande beskattningsorten för bruk och fabri-
ker, sågverk och qvarnar, som tillhöra bolag.*

Nu gällande Bevillningsfö-
ordning stadgar uti dess 9 §, bland annat: "att
annat bolag, än bankbolag, skall påföras bevillning, der bolagets rörelse *hufvudsakli-
gen*, å en eller flera orter, drifves, eller, i fall sådana bestämda orter icke förefinnas,
der bolaget har sin styrelse".

Detta stadgande har, åtminstone inom Norrbottens län, gifvit anledning till olika uppfattning. Utom bankbolag finnas nemligen inom ofvannämnda provins åtskilliga andra bolag, deribland det så kallade Gellivara-bolaget, hvilket besitter egendom samt drifver bruks- och sågverks-rörelse m. m. uti flera kommuner af länet. Med häntydning på ordet "hufvudsakligen", har så väl taxerings- som pröfnings-komitéen uppfattat stadgandet så, att nämnda bolag borde beskattas på den ort eller i den kommun, der största rörelsen bedrifves; men då man icke kunnat utreda eller blifva ense om inom hvilken kommun största rörelsen bedrefs, har följden blifvit den, att berörda bolag blifvit beskattadt i Luleå stad, hvarest dess styrelse haft sitt säte, men der bolaget likväl i sjelfva verket icke haft annan rörelse eller verksamhet, än att bolagets räkenskaper der blifvit uppgjorda och avslutade.

Om en sådan uppfattning af berörda stadgande är riktig, tilltror jag mig icke att afgöra, men att stadgandet är tvetydigt, sluter jag deraf, att detsamma blifvit högst olika uppfattadt och sannolikt äfven olika tillämpadt, hvarföre ett förtydligande af detsamma bör erhållas, ty någon bestämd ort måste väl finnas, der ett bolag skall anses hafva sin rörelse, innan det för en sådan kan beskattas.

En orättvisa måste det redan vara mot de kommuner, der större bolag hafva mer eller mindre omfattande rörelse, om dessa bolag skola beskattas för det hela i den kommun, der största rörelsen bedrifves; men ännu större orättvisa är det mot dem alla, om bolagets hela rörelse skall påföras bevillning i en kommun, der det icke haft någon, ens den ringaste materiela inkomst. Härigenom gå de kommuner, inom hvilka bolagen för sin rörelse sysselsätta hundratals personer, icke allenast miste om de inkomster, som af det taxerade beloppet uppstå eller äro en följd, utan betungas deremot ofta ganska kämbart af sådana arbetare, som, sedan de i bolagens tjänst användts, vid arbetsinställningar, inträffade konkurser eller vid arbetarnes ålderdom och oförmåga att sig sjelfva försörja falla fattigvården till last.

Stadgandet i fråga, så tillämpadt, som ofvan är antydt och förhållandet varit i Norrbotten, lemna ock föga garanti för staten att utfå sin tillhöriga rätt, emedan under så beskaffade förhållanden taxerings-komitéerna, hvar och en inom sitt område, icke ansett sig höra uppskatta sådan rörelse, utan öfverlemnat denna beskattning till pröfnings-komitéen, hvilken, icke fullkomligt bekant med rörelsens omfång, ofta icke heller kunnat så noggrannt, som vederbort, bestämma beskattningen.

5 § uti ofvan åberopade Bevillnings-förordning bestämmer, att "den för fast egendom belöpande bevillning skall påföras samt erläggas och redovisas inom den ort, der egendomen är belägen, utan afseende på om den tillhör bolag, eller icke." Hvarföre bör icke förhållandet vara enahanda i fråga om beskattningen för inkomster af fabriker, sågverk, bruk, masugnar och qvarnar m. m., ehvad de tillhöra bolag eller enskild man?

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt föreslå.
att inkomster af sådana fastigheter och näringar, som de sist
nämnda, måtte beskattas inom den kommun, der de äro belägna,
utan afseende på, om de tillhöra bolag, eller icke.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1870.

A. Bäckström.

Häruti instämma:

Pehr Tjernlund.

Per Jonsson.

N:o 47.

*Af Herr J. G. Granlund: Om nedsättning i nu gällande Telegram-
taxa.*

Af Telegrafverkets officiella berättelser finner man, att, alltsedan den 1 April 1865, då det inländska portot blef nedsatt för enkelt telegram från 1 R:dr 50 öre till 1 R:dr, har dessa telegrammers antal ökats betydligt så att, då de 1864 utgjorde 465,576, uppgick deras antal 1868 till 342,505, hvilket i förhållande derefter höjde Telegrafverkets inkomster.

På samma gång detta visar fördel för Telegrafverket, visar det ock, att allmänheten alltmer begagnar detsamma.

Men erfarenheten har visat och en allmän önskan finnes, att ytterligare erhålla någon nedsättning, nemligen att man, i likhet med hvad som förr egt rum, må ega rättighet, att på ett telegram erhålla 40 ords svar, mot halft enkelt porto, när ett sådant svar å afsändningsstation betalas.